

Ezelschilderkunst

Telkens hij naar het atelier van de FactorY komt, meestal tweemaal een halve dag per week, maakt Edwin Boeckxstaens minstens één schilderij. Het enige dat hem weerhoudt om er meer te maken is - vermoed ik - zijn budget, dat niet toelaat zich nog meer kwaliteitsvolle geprepareerde doeken aan te schaffen.

De titel van Edwin's tentoonstelling is *My Little Friendly Art Project*. "Little" is dit kunstproject echter allerminst. "Friendly" des te meer. Schilderen is voor Edwin, zoals hij zelf vaak herhaald, een immens plezier. En het schilderen op doek, geplaatst op een schildersezels, en Edwin ervoor, is daar de essentie van. De tentoonstelling is hoofdzakelijk de vrucht van het werk van dit en afgelopen jaar.

Vaak zijn het portretten en menselijke figuren die eerst met houtskool worden uitgelijnd en daarna met acrylverf ingevuld en gedynamiseerd. Acryl heeft in tegenstelling tot olieverf de eigenschap ongeduldig te zijn. En dat komt Edwin goed uit. Het moet vooruit gaan.

De portretten die Edwin maakt zijn niet echt portretten - in die zin dat ze de trekken, het karakter of de diepe zielenroerselen van een al of niet bestaand personage weerspiegelen. Wat zijn deze portretten dan wel? Het zijn figuren waaraan de schilder al schilderend toevertrouwt wat hij zoal meemaakt en voelt. En als getuigen vertellen zij dit op hun beurt aan ons door. Dit schildersproces verklaart de directe, schematische stijl die Edwin Boeckxstaens hanteert. Hijzelf spreekt van "cartoonstijl". Dit is duidelijk in een ouder werk aan het begin van de tentoonstelling in zwart-wit waar een spelende muzikband is afgebeeld. Er is ook een belangrijke verband met de volkskunst. Kijken we maar naar de twee levensgrote skeletten die ons doen denken aan Mexico waar de Dood als een heilige wordt gevierd.

Deze *cartoonstijl* - laten we hem zo maar noemen - is Edwin Boeckxstaens vervolgens gaan toetsen aan de grote voorbeelden van de kunstgeschiedenis. We herkennen Rodin, Munch, Van Gogh, Picasso. Allemaal worden ze "veredwiniseerd", Van Gogh zelfs in een zelfportret.

Een interessant motief hierbij is het gebruik van diagonale lijnen, die de structuur van het doek en de compositie bepalen. De ene keer creëren deze diagonalen een perspectief die een moeilijk te bepalen diepte peilt. We herkennen dit diagonaal perspectief uit het schilderij *De Schreeuw* van Edvard Munch, die het op zijn beurt uit de Japanse prentkunst haalde. De andere keer blijven de diagonalen aan de oppervlakte en bevinden ze zich voor het portret, alsof het glas dat voor het schilderij zit gebroken is en de figuur opdeelt in een aantal afwisselende kleurscherven. Een bijzonder kleurgebruik ook: de ene keer in gedempte bijna uitgevaagde pasteltonen, de andere keer heel intens, maar steeds in mooie, sprekende combinaties.

Deze diagonale lijnen die zich voor het portret bevinden, net als de tralies voor sommige andere schilderijen, geven heel goed weer wat het schildersdoek, en het schilderij, is voor Edwin Boeckxstaens: een systeem waarbinnen de kunstenaar zich vrij voelt. Deze vrijheid uit zich in de relativering en bovenal de humor die Edwin kenmerkt: *friendly*, remember. Getuige het schilderijtje op een ezel van een ezel die een ezel schildert op een doek op een ezel. Een ezel is ook maar een mens.